

Надъ Божурово, отвждъ Синитѣ ска-
ли, имаше голѣма поляна, обиколена съ
букова гора. Обилень изворъ бликаше
въ единия край, и отъ него широка
бистра вада минаваше презъ поляната.
Наблизу въ скалитѣ имаше гнѣзда на
орли и поради това цѣлата мѣстность
се наричаше Орловъ кладенецъ. Нѣ-
колко Божуровски семейства идваха да
лѣтуватъ тукъ всѣка година и бѣха по-
строили десетина колиби и бараки. Задъ
Орловия кладенецъ имаше тучни пла-
нински ливади, по които пасѣха кара-
качански стада. Лѣтовницитѣ си взе-
маха млѣко отъ тѣхъ, а дѣдо Сотиръ
кираджията, на когото плащаха за това,
слизаше презъ два дни съ катѣра си
до града за хлѣбъ и други нѣща. Това
лѣто дойдоха повече Божуровчени и
между тѣхъ, и класниятъ на Савата. На-
правиха нови колиби, опнаха една-две
палатки. А дѣдо Сотиръ отвори дю-
кянче и вече не слизаше често въ града.

— Старъ съмъ вече, — думаше той, —
не мога. Да дойдатъ по-млади да ме
замѣстятъ.

И ето че една сутринъ, рано-рано,
изъ пжтеката къмъ града се зачу глѣчка,
смѣхъ и пѣсень отъ нѣколко гърла: